

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Europejski atlas sądowy w sprawach cywilnych>

Wzajemne uznawanie środków ochrony w sprawach cywilnych

Wzajemne uznawanie środków ochrony w sprawach cywilnych

Rumunia

Artykuł 17 - Informacje publicznie udostępniane

Ustawa nr 217/2003 o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy w rodzinie, ponownie ogłoszona

Nakaz ochrony tymczasowej

Nakaz ochrony tymczasowej wydaje funkcjonariusz policji, który stwierdza istnienie bezpośredniego ryzyka dla życia, integralności cielesnej lub wolności osoby na skutek aktu przemocy w rodzinie. Funkcjonariusze policji są uprawnieni do zbierania dowodów w celu weryfikacji zgłoszenia, ustalenia faktów i odpowiedniego zareagowania na zgłoszenie.

Nakaz zawiera następujące informacje: data, godzina i miejsce wydania; nazwisko, imię, funkcja i jednostka policji funkcjonariusza policji wydającego nakaz ochrony tymczasowej; dane, na podstawie których można łatwo zidentyfikować sprawcę i pokrzywdzonego; opis okoliczności faktycznych uzasadniających wydanie nakazu ochrony tymczasowej i wskazanie dowodów na te okoliczności; podstawa prawna; data i godzina rozpoczęcia i zakończenia obowiązywania nakazu; prawo do wniesienia sprzeciwu, termin na skorzystanie z tego prawa oraz nazwa sądu, do którego można wnieść sprzeciw.

Nakaz ochrony powinien zostać podpisany przez funkcjonariusza policji, który go wydaje.

Nakazem ochrony tymczasowej ustanawia się środki ochrony służące ograniczeniu stwierdzonego bezpośredniego ryzyka: tymczasową eksmisję sprawcy; powrót pokrzywdzonego do wspólnie zamieszkiwanego lokalu; nałożenie na sprawcę obowiązku utrzymywania określonej minimalnej odległości od pokrzywdzonego; nałożenie na sprawcę obowiązku noszenia na stałe nadajnika systemu dozoru elektronicznego; oddanie przez sprawcę wszelkiej posiadanej broni policji.

Nałożone na osobę stwarzającą zagrożenie obowiązki i zakazy stają się skuteczne z chwilą wydania nakazu bez uprzedniego zawiadomienia ani wyznaczenia terminu. O treści nakazu ochrony informuje się osobę stwarzającą zagrożenie i pokrzywdzonego. Jednostka policji, do której należy funkcjonariusz, który wydał nakaz, przekazuje nakaz do prokuratury i do wiadomości sądu właściwego dla miejsca wydania nakazu. Właściwy miejscowo prokurator podejmuje decyzję o potrzebie utrzymania środków ochrony zarządzonych przez policję.

Nałożony środek można zaskarżyć do właściwego sądu.

Nakaz ochrony

Osoba, której życie, integralność cielesna lub wolność są zagrożone na skutek aktu przemocy w rodzinie, może wystąpić do sądu z wnioskiem o wydanie nakazu ochrony, w którym sąd może nakazać: tymczasową eksmisję sprawcy; powrót pokrzywdzonego do domu rodzinnego; ograniczenie prawa sprawcy do użytkowania mieszkania wyłącznie do jego części; zakwaterowanie/umieszczenie pokrzywdzonego w ośrodku pomocy; nałożenie na sprawcę obowiązku utrzymywania określonej minimalnej odległości od pokrzywdzonego; nałożenie na sprawcę zakazu odwiedzania określonych miejsc lub wyznaczonych obszarów; obowiązek noszenia przez sprawcę nadajnika systemu dozoru elektronicznego; nałożenie zakazu wszelkich kontaktów z pokrzywdzonym; oddanie przez sprawcę wszelkiej posiadanej broni policji; przyjęcie ustaleń dotyczących pieczy na małoletnimi dziećmi i ich miejsca zamieszkania. Sędzia określa okres obowiązywania środków, ale okres ten nie może być dłuższy niż sześć miesięcy od dnia wydania nakazu. Sądem właściwym do rozpoznania wniosku jest sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub pobytu pokrzywdzonego.

Wniosek należy sporządzić na [standardowym formularzu](#) (31 Kb) i jest on zwolniony z opłaty skarbowej.

Nakaz ochrony posiada przymiot wykonalności. Wykonanie nakazu odbywa się bez zawiadomienia lub wyznaczenia terminu. Obowiązek zastosowania się do nakazu spoczywa również na osobie objętej ochroną.

W dniu wydania orzeczenia odpis jego sentencji przekazuje się jednostkom rumuńskiej policji, w których rejonie zamieszkuje pokrzywdzony i przebywa sprawca. Nakaz posiada rygor natychmiastowej wykonalności przez policję lub po jej nadzorem.

Artykuł 18 lit. a)(i) - organy, które są właściwe do wydawania środków ochrony i do wydawania zaświadczeń zgodnie z art. 5

Zgodnie z art. 28 ustawy nr 217/2003 o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy w rodzinie, ponownie ogłoszonej, funkcjonariusze policji, którzy – wypełniając swoje obowiązki – stwierdzą, że istnieje bezpośrednie zagrożenie życia, integralności cielesnej lub wolności osoby na skutek aktu przemocy w rodzinie, mogą wydać nakaz ochrony tymczasowej, aby zmniejszyć to zagrożenie.

Zgodnie z art. 40 wspomnianej ustawy organami właściwymi do wydawania nakazów ochrony są sądy rejonowe (*judecătoria*) właściwe dla miejsca zamieszkania lub pobytu pokrzywdzonych.

Zgodnie z art. 1^o5 art. 3 nadzwyczajnego dekreту rządowego nr 119/2006 w sprawie niektórych środków niezbędnych do wdrożenia niektórych przepisów wspólnotowych od dnia przystąpienia Rumunii do Unii Europejskiej, zatwierdzonego i zmienionego ustawą nr 191/2007, z późniejszymi zmianami, sądy rozstrzygają w sprawie wniosków o wydanie zaświadczeń, wydając orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, bez udziału stron.

Od postanowienia o uwzględnieniu wniosku nie przysługuje zażalenie. Od postanowienia o oddaleniu wniosku przysługuje zażalenie w terminie wyłącznie pięciu dni od daty powiadomienia.

Zaświadczenie wydaje się osobie objętej ochroną, a odpis zaświadczenia doręcza się osobie stwarzającej zagrożenie, którą poucza się, że środek ochrony, którego dotyczy zaświadczenie, jest uznawany i wykonalny we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Artykuł 18 lit. a)(ii) - organy, przed którymi należy powoływać się na środek ochrony wydany w innym państwie członkowskim lub które są właściwe do wykonania takiego środka

Zgodnie z art. 32 i art. 46 ust. 2 ustawy nr 217/2003 o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy w rodzinie, ponownie ogłoszonej, nakaz ochrony tymczasowej lub nakaz ochrony jest wykonywany niezwłocznie przez policję lub, w stosownych przypadkach, pod jej nadzorem.

Artykuł 18 lit. a)(iii) - organy, które są właściwe w sprawie dostosowania środków ochrony zgodnie z art. 11 ust. 1

Zgodnie z art. 1^o5 art. 8 nadzwyczajnego dekreту rządowego nr 119/2006 w sprawie niektórych środków niezbędnych do wdrożenia niektórych przepisów wspólnotowych od dnia przystąpienia Rumunii do Unii Europejskiej, zatwierdzonego i zmienionego ustawą nr 191/2007, z późniejszymi zmianami, w celu wykonania wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej orzeczenia nakładającego środki ochrony, które nie są znane w rumuńskim prawie lub różnią się od przewidzianych w nim środków, właściwe sądy w Rumunii – zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) nr 606/2013 – dostosują elementy faktyczne takich środków ochrony, aby umożliwić ich wykonanie w Rumunii zgodnie z rumuńskim prawem, a także zarządzają zastosowanie środków, które

wywołują równoważne skutki, spełniają podobne cele i służą podobnym interesom. Środek przyjęty przez sąd rumuński nie może wywołać skutków wykraczających poza skutki wywołane przez środek określony w orzeczeniu wydanym pierwotnie przez sąd państwa członkowskiego i przewidziane w prawie tego państwa członkowskiego.

Dostosowania dokonuje się z urzędu lub na wniosek zainteresowanej strony, w toku postępowania w sprawie rozpoznania wniosków o stwierdzenie wykonalności lub o odmowę uznania lub wykonania orzeczenia lub w postępowaniu głównym.

Sądem właściwym jest sąd rejonowy.

Jeżeli sąd stwierdzi konieczność dokonania dostosowania, zarządza wezwanie stron. Obecność prokuratora jest obowiązkowa.

Od wyroku sądu dostosowującego orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim przysługuje apelacja w terminie dziesięciu dni od daty powiadomienia. Wyrok w sprawie apelacji jest prawomocny.

Artykuł 18 lit. a)(iv) - sądy, do których należy wystąpić z wnioskiem o odmowę uznania oraz, w stosownych przypadkach, o odmowę wykonania, zgodnie z art. 13;

Zgodnie z art. 1^o5 art. 1 nadzwyczajnego dekretu rządowego nr 119/2006 w sprawie niektórych środków niezbędnych do wdrożenia niektórych przepisów wspólnotowych od dnia przystąpienia Rumunii do Unii Europejskiej, zatwierdzonego i zmienionego ustawą nr 191/2007, z późniejszymi zmianami, wnioski o odmowę uznania oraz wnioski o odmowę wykonania w Rumunii orzeczeń dotyczących środków ochrony przyjętych w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej należą do właściwości sądów rejonowych zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 606/2013.

Ostatnia aktualizacja: 08/08/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.